Cea mai rapidă alergătoare din Europa

Christa Seliger, cea mai rapidă alergătoare din Europa în 1953, a avut un „debut" sportiv foarte modest. Se poate spune că primii ei paşi în sport au fost destul de şovăitori. La şcoală, Christa era notată ca o elevă slabă la educaţia fizică, dar apoi ambiţia îşi făcu loc în mintea tinerei fete şi, încetul cu încetul, antrenamentele ei au început să dea roade. La Jena, Seliger dobândeşte primele rezultate bune. Tot aici ea face cunoştinţă cu Alice Karger cu care va deveni bună prietenă şi tovarăşă de sport. Începând din 1952, între aceste două sportive ajunse fruntaşe s'a încins un duel aprig care a avut ca rezultat noi recorduri ale ţării. Intrecerea Christei Seliger cu secundele a dus la obţinerea unor rezultate din cele mai frumoase. O contribuţie preţioasă la realizarea acestor succese a adus-o şi antrenorul ei, Max Schömmler dela Dinamo Potsdam, colectiv pe care Christa îl reprezintă în concursuri.

Deşi, la începutul anului trecut, tânăra atletă nu era încă de valoare excepţională, totuşi timpul de 12,2 sec. realizat de ea pe 100 m. lăsa să se întrevadă viitoarele ei performanţe de valoare. Un concurs pe teren acoperit a opus pe tânăra Christa unor alergătoare rutinate ca Ilmgard Piep, Linde Anders, Ghisela Kohler şi Annemarie Klausner. A învins Christa, victorie mult aplaudată de spectatorii din Werner Seelenbinder Halle.

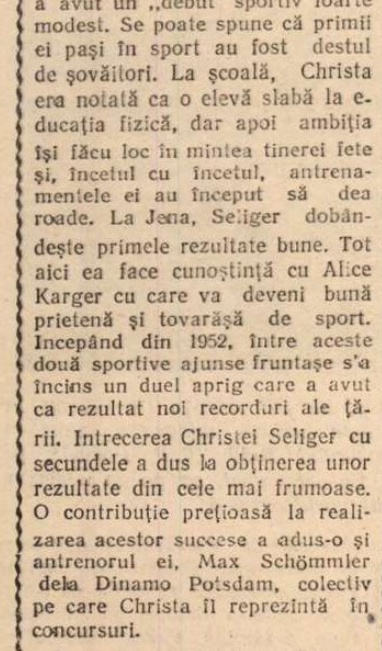

Două prietene: Christa Seliger şi Alice Karger

Au urmat săptămâni şi luni de antrenamente şi concursuri. Acele cronometrelor înregistrau timpuri tot mai bune...

Bucureşti 1953... La cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor pentru Pace şi Prietenie, între sportivii care reprezentau Republica Democrată Germană erau şi tinerele atlete Christa Seliger şi Alice Karger. S'a dat startul în prima serie a probei de 100 m. plat pentru fete. Tribunele fremătau de emoţie iar pe marginea pistei, aşteptându-şi seriile, cele două prietene Christa şi Alice se încurajau reciproc. Amândouă erau emoţionate ca înaintea unui mare concurs. Calificate pentru finală, Christa Seliger şi Alice Karger luptă acum pentru întâietate în cea mai mare cursă feminină de sprint a sezonului atletic 1953.

Startul este foarte rapid şi după o luptă îndârjită, Christa trece prima linia de sosire în timpul de 11,7 secunde, nou record al R.D. Germane şi cel mai bun timp european al anului. Locul secund este ocupat, la numai o zecime de secundă, de Nadejda Dvalişvili, iar pe locul trei soseşte cu 11,9 secunde Alice Karger. Proba de 200 m. a adus Christei o nouă victorie, iar ţării sale un valoros record: 23,9 secunde. Locurile următoare sunt ocupate tot de Nadejda Dvalişvili care, cu 24,1 egalează recordul Uniunii Sovietice şi de Alice Karger cu 24,5 secunde.

In aceste zile de toamnă, Christa Seliger continuă să se antreneze cu seriozitate. Succesele obţinute de ea au încurajat-o şi fără îndoială că tânăra atletă va urca mai sus pe treptele măestr'ei sportive.

PE TERENURILE DE FOTBAL DIN EUROPA

Fotbalul internaţional cunoaşte o vie activitate în toamna acestui an. Numeroasele întâlniri inter-ţări, jocurile pentru campionatul mondial, ca şi turneele peste hotare ale echipelor de club, atrag atenţia iubitorilor sportului cu balonul rotund. In rândurile ce urmează vom face o scurtă trecere în revistă a câtorva evenimente de o deosebită însemnătate în activitatea fotbalistică europeană.

Vom începe cu recenta vizită în Uniunea Sovietică a echipei vieneze Rapid, campioana Austriei. Fotbaliştii austriaci au un bun renume în lumea întreagă. Este bine cunoscută tehnica şi tactica jucătorilor austriaci, jocul bun în ansamblu şi spectaculozitatea specifică echipelor austriace.

Jucători ca Zeman, Golobici, Hanappi, Happel, Dienst, Riegler, Probst, fraţii Körner şi alţii sunt cunoscuţi prin excelenta lor tehnică şi în general prin înalta lor măestrie. Toţi aceşti jucători, care au jucat de mai multe ori în echipa naţională a Austriei, au susţinut recent două matchuri în Uniunea Sovietică, jucând sub culorile echipei campioane Rapid din Viena. După cum se ştie, în prima întâlnire campioana Uniunii Sovietice Spartac Moscova a reuşit un rezultat excepţional, câştigând partida cu Rapid cu scorul de 4-0. In ultimii ani, Rapid a efectuat multe turnee în Europa şi în America de Sud, obţinând o serie de succese. In orice caz, în niciuna din aceste întâlniri Rapid n'a fost învinsă la un scor atât de categoric.

Intr'adevăr, aşa cum scrie presa din străinătate, jucătorii dela Spartac Moscova au demonstrat în acest joc o înaltă tehnică, o minunată concepţie tactică de joc, derutând, prin schimbul rapid de locuri, prin atacuri surprinzătoare, apărarea echipei vieneze. Şi astfel, renumitul portar Zeman a fost nevoit să scoată de patru ori mingea din plasă. Despre acest match au scris pagini întregi toate ziarele austriace care, au recunoscut valoarea excepţională a echipei Spartac.

Ziarul **„Neues Sport Blat"** din Viena scrie: **„...jucătorii sovietici sunt într'o permanentă mişcare, iar atât la înaintare cât şi în apărare ei îşi schimbă admirabil locul. Centrul înaintaş al echipei vieneze, Dienst, a fost foarte sever marcat de stoperul Başaşkin, pe care nu l-a putut depăşi niciodată".**

Despre valoarea echipelor sovietice au vorbit şi jucătorii dela Rapid. Dienst a declarat că **„ambele echipe cu care am jucat sunt de valoare mondială"**, iar cunoscutul portar Zeman a menţionat că **„nu-şi aduce aminte să fi primit vreodată atât de multe shoturi tari şi periculoase, ca în matchurile cu fotbaliştii sovietici".**

Jucătorii austriaci nu vor uita ospitalitatea şi condiţiile excelente pe care le-au avut în tot timpul şederii lor la Moscova.

Ziarul **„Ostereichische Volkszeitung"** publică o lungă declaraţie a jucătorului Erich Probst care subliniază că jocurile dela Moscova i-au lăsat una din cele mai frumoase impresii. Revistele **„Welt Illustrierte"** şi **„Sport Schau"** consacră numeroase pagini de reportaje ilustrate cu fotografii, vizitei echipei austriace la Moscova. Ele vorbesc despre calda ospitalitate a gazdelor, despre vizita făcută la Kremlin, despre marele stadion „Dinamo", despre obiectivitatea şi sportivitatea publicului din Moscova.

Valoarea ridicată a fotbaliştilor sovietici a ieşit în evidenţă şi în alte matchuri, în care fotbaliştii sovietici au obţinut performanţe admirabile. Spartac a întrecut cu 5-0 renumita echipă maghiară Dozsa din Budapesta, iar peste hotare în turneul din R.P. Polonă, Spartac a lăsat deasemeni o impresie excelentă. Frumoase rezultate a obţinut Zenit Leningrad care a întrecut reprezentativa Finlandei cu 3-1 şi 2-0, precum şi Torpedo şi Dinamo Moscova, care au obţinut rezultate frumoase în matchurile susţinute în R.D. Germană şi respectiv, R. Cehoslovacă.

Succesele obţinute de fotbaliştii sovietici sunt urmarea firească a ridicării neîncetate a măestriei lor sportive, a conştiinciczităţii cu care se pregătesc pentru a avea o comportare cât mai frumoasă. Aceste succese arată încă odată, că fotbalul din Uniunea Sovietică s'a ridicat la o înaltă valoare mondială.

★

Recent s'a desfăşurat la Londra întâlnirea dintre o selecţionată a F.I.F.A. (Federaţia Internaţională de Fotbal Asociaţie) care a purtat denumirea de echipă a continentului şi reprezentativa Angliei. După cum am anunţat, matchul s'a terminat la egalitate (4-4) şi astfel echipa Angliei şi-a putut menţine „mitul" de a nu fi învinsă pe teren propriu. Spectatorii care au urmărit acest joc s'au putut convinge însă că rezultatul n'a corespuns aspectului real al jocului, după cum arată dealtfel şi comentariile presei occidentale. Echipa F.I.F.A. — care a fost alcătuită numai din jucători din Europa apuseană — a jucat mai bine decât echipa Angliei şi a condus cu 3-1 şi apoi cu 4-3 până în ultimele clipe ale jocului. Dar... arbitrul englez M. Griffiths, care avea în „mână" soarta matchului s'a arătat cât se poate de devotat tradiţiei că „englezii nu pot fi învinşi... pe teren propriu".

Fotbaliştii străini care vizitează capitala Uniunii Sovietice sunt întotdeauna primiţi cu cea mai mare cordialitate. Iată-i pe jucătorii echipei Spartac-Moscova oferind flori tovarăşilor lor de întrecere dela Dozsa Budapesta, înaintea matchului disputat recent pe stadionul Dinamo din Moscova, match care a fost câştigat cu 5-0 de fotbaliştii sovietici.

Mai erau câteva secunde de joc şi scorul era de 4-3 în favoarea oaspeţilor... Centrul atacant englez Mortensen are mingea, intră în careu dar pierde balonul la stoperul Posipal. Atunci, Mortensen se aruncă pe gazon, ca şi când ar fi fost faultat. Şiretlicul i-a reuşit de minune. Atât i-a trebuit arbitrului M. Griffiths, care fără să mai piardă timpul, acordă o lovitură dela 11 metri, pe care Ramsey o transformă! Aşa a reuşit echipa Angliei să obţină acest penibil rezultat de egalitate.

Acest fapt relatat cu multe amănunte în ziarele de specialitate din Apus, a stârnit multă vâlvă printre iubitorii de fotbal. Chiar şi ziarele engleze au recunoscut că rezultatul este injust şi că acordarea penaltiului a fost complect eronată, deoarece Mortensen a simulat faultul.

Ziarul englez **„Daily Mirror"** scrie: **„Continentalii au fost furaţi de o victorie meritată".** Dar aceasta nu constitue în sine un fapt izolat. Când arbitrul Griffiths a acordat „penaltiul salvator", el s'a gândit desigur şi la matchul Austria-Anglia, disputat în 1951, cu care prilej colegul său, arbitrul englez Mowatt, a acordat în aceleaşi împrejurări un penalty în favoarea echipei ţării sale.

Aşa se întâmplă când prestigiul fotbalului englez trebue menţinut prin orice mijloace...

★

Echipa de fotbal a R.P. Ungare se pregăteşte intens în vederea matchurilor pe care le va susţine la 15 Noembrie cu Suedia la Budapesta şi, la 25 Noembrie, cu Anglia la Londra. „Repetiţia generală" înaintea matchului dela Londra va fi făcută în întâlnirea cu Suedia. Echipa naţională a Suediei are aceeaşi tactică de joc ca şi echipa Angliei. Suedezii, ca şi englezii, practică sistemul W. M., folosesc pasele lungi, cu deschideri în adâncime, iar atacanţii fac obstrucţie asupra portarului.

Ziarul „Népsport" din Budapesta relatează cu amănunte pregătirile fotbaliştilor maghiari în vederea acestor jocuri. Echipa R. P. Ungare se pregăteşte sub conducerea antrenorilor **Mandi Gyula** şi **Mandik Bela.** In ultima şedinţă de antrenament s'au discutat amănunte de tehnică şi tactică, iar mai apoi s'a trecut la un uşor antrenament cu balonul. Sebeş Gustav, vicepreşedinte al O.T.S.V., (Comitetul pentru cultură fizică şi sport din R. P. Ungară) care a fost recent la Londra, a făcut câteva aprecieri interesante asupra tacticii de joc a echipei engleze şi a dat unele amănunte asupra terenului de joc. El a subliniat că terenul dela Wembley are o lăţime de 74 metri şi ca atare echipa maghiară trebue să se obişnuiască cu jocul pe un asemenea teren lat. Pentru antrenamentele echipei maghiare, Sebeş Gustav a adus dela Londra două mingi de fotbal, utilizate de echipele engleze. Aceste mingi — cum arată ziarul „Népsport" — cântăresc 440 gr., sunt deci mai grele decât mingile din Ungaria şi sunt foarte puternic umflate. Inaintaşul Palotas a declarat după antrenament că aceste mingi permit şuturi mult mai puternice, iar portarul Grosits a remarcat că este foarte greu să reţii loviturile.

Ziarul „Népsport" publică declaraţia făcută de Sebeş Gustav, care spune că **„pentru buna pregătire a jucătorilor trebue să acordăm o atenţie deosebită fiecărui amănunt tehnic şi tactic".**

ION OCHSENFELD

Vâlvă în jurul unui sportiv „de culoare"...

Numele jucătorului de tenis Pancho Segura, dublu campion mondial profesionist şi în acelaş timp membru al „circului de tenis" de sub conducerea lui Jack Kramer, este bine cunoscut. Acest tenisman, originar din Equador, după o bogată carieră în sportul amator, a trecut la profesionism, participând acum exclusiv la demonstraţii (ingenios regizate) pe terenurile de tenis din ţările capitaliste. In lungile sale peregrinări în diverse ţări, Segura a văzut multe şi i s'au întâmplat tot soiul de lucruri interesante. Iată, de pildă, ce a păţit de curând Pancho Segura pe când intenţiona să facă o călătorie în Africa de Sud.

Segura îşi încheia tocmai un turneu în Indiile Olandeze şi de acolo urma să se deplaseze direct în Africa de Sud. Când, însă, s'a interesat pentru a doua oară la consulatul britanic din Curaçao de viza sa de plecare pentru Africa de Sud, i s'a dat un răspuns negativ. Tenismanul se ocupase prea puţin de politică şi nu aflase până atunci că în Africa de Sud domneşte teroarea fasciştilor doctorului Malan, cel mai fidel urmaş al lui Hitler. Dar oare ce puteau avea sud-africanii împotriva lui Segura? Explicaţia a dat-o chiar el, într'o declaraţie făcută presei:

„Am sânge de indian în vine şi din această cauză sunt indezirabil în Africa de Sud. Acest lucru m'a surprins, pentrucă mă pregătisem cu bucurie să plec în Africa de Sud unde ştiam că tenisul are mulţi amatori pasionaţi. Pare-se că pe acolo sunt însă şi altfel de oameni, cu concepţii rămase mult în urmă. Multe ar mai fi de îmbunătăţit pe lumea asta..."

Această declaraţie a apărut în numărul din 2 August al ziarului New York Times. Jack Kramer, prietenul lui Segura, se afla în California când a luat cunoştinţă de refuzul guvernului sud-african şi a dat şi el o scurtă dar semnificativă declaraţie:

„Dacă nu i se dă voie lui Segura să intre în Africa de Sud, nu mergem nici noi acolo!"

Aşa dar, n'a mai plecat nici Kramer, nici Sedgman, nici McGregor, nici celelalte „stele" ale rachetei profesioniste....

Urmările acestei întâmplări merită toată atenţia. Indeosebi, este interesant de urmărit un articol de fond al ziarului „New York Times", dedicat „cazului Segura", un adevărat model al făţărniciei gazetăreşti, specifică Apusului. Merită să cităm aci câteva fraze din acest articol:

„Am mai avut ocazia să atacăm politica rasială a primului ministru Malan şi a guvernului său sud-african. Suntem împotriva principiului rasei superioare enunţat de această politică. Părerea noastră este că o asemenea concepţie este nejustă atât din punct de vedere politic, cât şi legal şi cauzează mai multe greutăţi decât avantagii.

Acum ni s'a ivit un nou prilej. Episodul cu Segura a făcut de râs Africa de Sud în faţa lumii întregi. A fost refuzată viza de intrare a lui Pancho Segura, marea stea de tenis din Equador, probabil pentru că în vinele respectivului curge puţin sânge indian. Acest lucru reprezintă o adevărată tragi-comedie. Orânduirea patronată de Malan are probabil baze foarte şubrede, dacă în felul acesta ea trebuie să se apere împotriva unui jucător de tenis.

Remarcăm, dealtfel, că nu numai tenisul este suspectat în acea ţară, ci şi rugbiul. Federaţia de rugbi din Africa de Sud a interzis deplasarea la Madagascar a unei echipe din Rhodezia, de teamă ca francezii să nu facă greşeli „rasiale" la alcătuirea echipei gazde, selecţionând vreun jucător de culoare. Cei din Rhodezia, dacă vor să rămână mai departe afiliaţi Federaţiei de rugbi din Africa de Sud, trebuie să se încline în faţa concepţiilor doctorului Malan.

Merită numai felicitări tenismanii Jack Kramer, Frank Sedgman şi Ken McGregor pentru hotărîrea lor de a renunţa la turneul în Africa de Sud. E drept, ei au pierdut prin aceasta câştiguri importante, dar sud-africanii au pierdut toată consideraţia şi stima lumii".

Foarte frumos scrie „New York Times"! Cu cele de mai sus sunt de acord, desigur, toţi înnotătorii negri din S.U.A. care nu au voie să se antreneze în aceeaşi apă cu albii... Cu această pledoarie pentru drepturile omului este de acord şi boxeurul american Norwell Lee, care a fost condamnat pentru că a îndrăznit să călătorească în tren într'un compartiment rezervat albilor... Şi, împreună cu ei, a citit, probabil, cu surprindere rândurile din „New York Times" fiecare cetăţean american „de culoare", pentru care „modul de viaţă american" însemnează de multe ori un mod de a-şi găsi moartea.

Ziarul „Daily Worker" este deadreptul indignat de felul în care marile cotidiane americane **„se bat cu pumnii în piept şi dau din cap când e vorba de rasiştii din Africa de Sud".** Ziarul „Daily Worker" enumeră pe scurt recentele manifestări rasiale întâmplate pe terenurile de sport din S.U.A. şi relatează un caz care **„desigur că a fost trecut cu vederea de „Times" şi „Tribune".** Este vorba de cazul selecţionatei de fotbal din Haiti, care se pregătea să plece în Mexic. Fotbaliştii din Haiti vroiau să treacă prin localitatea Miami din Florida, ca să viziteze oraşul, să facă unele cumpărături, să se plimbe. La consulatul american din Haiti ei primiseră viza de tranzit. Când au sosit însă la Miami, autorităţile americane de pe aeroport i-au închis într'o cameră şi i-au ţinut acolo sub pază până în zori, când le-au dat voie să se ducă la culcare în hotelul aeroportului. Echipa a rămas şi mai departe sub supraveghere strictă şi numai un singur jucător a avut voie să plece în oraş să facă cumpărăturile pentru toţi ceilalţi.

„Cazul Segura" a avut ecou şi în Africa de Sud. La început, domnul ministru de interne T. E. Donges, declarase că lui Segura i-a fost refuzată viza „din motive financiare" (?) şi nu din motive rasiale. Ziarele guvernamentale din Africa de Sud au fost însă mult mai sincere. Iată ce scrie ziarul „Volks Blad":

„S'ar putea apăra punctul de vedere că unui sportiv de peste Ocean i s'a refuzat viza pe motivul că nu este alb. In Africa de Sud există doar tradiţia că albii şi oamenii de culoare nu se pot amesteca nici pe plan social şi nici chiar în sport."

Ziarul „Transvaler" este şi mai sincer:

„Organizaţiile noastre sportive trebuie să se gândească bine asupra persoanelor pe care le invită la noi în ţară. Nu pot fi chemaţi indivizi care din cauza culorii pielii ar putea să pricinuiască numai supărări în ţara noastră..."

Iată clar exprimată egalitatea de drepturi în ţările capitaliste!

In fond, Segura avea dreptate: **„Multe ar mai fi de îmbunătăţit pe lumea asta..."**